

Міністерство оборони - це орган державного управління Збройними Силами України який несе повну відповідальність за їх розвиток та підготовку до виконання завдань оборони.

Законом України «Про загальний військовий обов'язок і військову службу» передбачено відповідальність керівників, інших посадових осіб державних органів, органів місцевого самоврядування, а також підприємств, установ, організацій усіх форм власності та громадян, винних у порушенні порядку військового обліку, допризовної підготовки, приписки до призовних дільниць, призову на дійсну військову службу, призову на військову службу офіцерів запасу, проходження навчальних зборів (занять), мобілізаційної підготовки й мобілізаційної готовності, явки за викликом у військовий комісаріат, а також у вчиненні інших порушень законодавства про загальний військовий обов'язок і військову службу.

У зв'язку з особливостями військової служби не застосовуються до військовослужбовців та військовозобов'язаних, які призвані на збори, такі види адміністративних стягнень, як виправні роботи та адміністративний арешт.

Дисциплінарну владу командир (начальник) застосовує до підлеглого військовослужбовця на підставі протоколу про адміністративне правопорушення, який він отримав від уповноваженого державного органу або посадової особи, що мають право накладати адміністративні стягнення. Він вирішує питання про визначення по відношенню до винної особи конкретного заходу адміністративного впливу і контролює реалізацію цього рішення.

Зимовска І. О.,

студентка КМ-2А курсу юридичного факультету
ННІЗДН НАВС

ПРОХОДЖЕННЯ ДЕРЖАВНОЇ СЛУЖБИ В УКРАЇНІ

З моменту набуття Україною незалежності розпочався новий етап в становленні та розвитку як держави так і державної служби, що характеризується законодавчими змінами в багатьох сферах суспільного життя, в тому числі і в адміністративній сфері. Процес реформування інституту державної служби розпочався із прийняттям Закону України «Про державну службу» у 1993 році, що стало новим етапом в історії державної служби. Вивченням проблем даного питання займалися такі вчені-дослідники, як: В. Б. Авер'янов, О. М. Бандурка, Ю. П. Битяк, В. О. Воробйова, І. П. Голосніченко, С. В. Ківалов, Ю. М. Козлова, В. М. Манохін, Н. Р. Нижник, О. Ю. Оболенський, А. О. Селіванова, С. С. Студенікіна та ін.

У процесі проходження служби в державних органах можна виділити низку загальних ключових моментів, які в сукупності відображають зміст процесу перебування на посаді. Інститут проходження державної служби складається з:

- організації підбору кадрів в управлінський апарат;
- здійснення переміщень працівників по службі;
- встановлення і реалізація засобів звільнення з державної служби [4, с.145-146].

Інститут проходження державної служби робить механізм держави здатним практично вирішувати будь-які питання в сфері державного управління. Проте, слід зазначити, що цей інститут на сьогоднішній день підлягає реформуванню. Метою такого реформування є становлення високоєфективного і авторитетного інституту проходження державної служби на основі визначення і правового регламентування специфічних особливостей державно-службової діяльності.

Основними цілями і завданнями державної служби в Україні є сприяння незмінності конституційного ладу, створення умов для розвитку відкритого громадянського суспільства захист прав та свобод людини і громадянина, забезпечення результативної та стабільної діяльності органів державної влади відповідно до їх завдань та повноважень і компетенції на конституційних засадах.

Державна служба має усі ознаки цілеспрямованої суспільно корисної діяльності. Д. Н. Бахрах відзначає, що державна служба є суттєвою і важливою для розвитку суспільства і займає особливе місце серед інших видів суспільно корисної діяльності [3, 8].

Визначення чітких меж системи законодавства, що має цілісно врегулювати інститут державної служби в Україні має ґрунтуватися на загальноприйнятому тлумаченні обсягу поняття державної служби в новому Законі України від 17.11.2011р. «Про державну службу» відповідно до якого державна служба - це професійна діяльність державних службовців з підготовки пропозицій щодо формування державної політики, забезпечення її реалізації та надання адміністративних послуг [1].

Державну службу - відзначає В. Б. Авер'янов - слід розглядати як систему суспільних зв'язків і відносин, а не суму службовців та установ. У той же час державна служба – це механізм досягнення цілей та виконання завдань держави, і в такому разі їй належать функції, що відображають загальні завдання державної служби як частини механізму державного управління [2, с. 175]. Отже, державна служба становить невід'ємну частину державного управління, є його провідником та, з одного боку, втілює всі поставлені перед державою завдання, а з іншого – є об'єктом управлінського впливу.

Список використаних джерел:

1. Закон України новий «Про державну службу» : // Відомості Верховної Ради України. 2012.— № 52.— 490с.
2. Державне управління: теорія і практика / за заг. ред. В. Б. Авер'янова. – К. : Юрінком Інтер, 1998. – 432с.
3. Бахрах Д.М. Державна служба: Основні поняття, її складові, зміст, принципи // Держава і право. - 1996. - № 12. – С. 7-13.
4. Желюк Т.Л. Державна служба: Навч. посібник. – К.: ВД «Професіонал», 2000.- 576с.